

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตเท่าที่มีปรากฏหลักฐาน พบว่าได้มีความพยายามของผู้หญิงไทยบางคนที่ออกมาเรียกร้องเพื่อสิทธิของตนเองแม้จะเป็นการเรียกร้องในฐานะปัจเจกชน แต่การเรียกร้องในครั้งนั้นก็ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ กรณีแรกคือ กรณีอำแดงเหมือนที่รักใคร่กับนายริดและได้เสียกันแล้วแต่ถูกพ่อแม่ของอำแดงเหมือนบังคับให้แต่งงานกับนายภู อำแดงเหมือนไม่ยินยอมและต่อสู้โดยการทำเรื่องฎีการ้องต่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงตัดสินให้อำแดงเหมือนเป็นภรรยาของนายริด เพราะทรงพิจารณาว่าการที่พ่อแม่บังคับบุตรให้แต่งงานครั้งนั้นมีลักษณะเป็นการขายบุตร อีกทั้งพระองค์ยังทรงประกาศพระราชบัญญัติลัทธิ จ.ศ. 1227 (พ.ศ. 2408) ซึ่งระบุว่าบิดามารดาจะขายบุตรได้ก็ต่อเมื่อบุตรยินยอมให้ขาย และชายที่ถูคร่ำหาหญิงไปจะถือว่าหญิงนั้นเป็นภรรยาก็ต่อเมื่อหญิงนั้นยินยอมเท่านั้น

ข้อที่น่าสังเกตคือการให้สิทธิหรือไม่ให้สิทธิผู้หญิงในการเลือกคู่ในครั้งนั้น ตั้งอยู่บนคำอธิบายที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับเครือญาติ คือให้สิทธิในการเลือกคู่แก่ผู้หญิงชั้นล่างเพื่อปกป้องลูกจากพ่อแม่ชนชั้นล่างที่เห็นแก่เงินและไม่ให้สิทธิแก่ผู้หญิงชนชั้นสูง เพราะป้องกันการเสื่อมเสียวงศ์ตระกูลมิให้ได้สิทธิดังกล่าว โดยคำนึงถึงผู้หญิงในฐานะปัจเจกที่มีสิทธิเลือกทางเดินชีวิตของตนเอง

การต่อสู้ของผู้หญิงอีกกรณีที่ได้มีการบันทึกไว้ คือ อำแดงจันได้ทำฎีกาถวายพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว กล่าวโทษนายเอี่ยมซึ่งเป็นตัวว่าลักเอาชื่อของตนไปขายไว้กับผู้อื่นโดยตนไม่รู้เห็นด้วย ซึ่งตามกฎหมายเดิมกำหนดให้ฟัวขายเมียได้เพราะเมีย “มิได้เป็นอิสระแก่ตัว” รัชกาลที่ 4 จึงทรงมีพระราชดำริว่า “กฎหมายนี้เมื่อพิเคราะห์ดูเหมือนผู้หญิงเปนควาย ผู้ชายเปนคนไป หาเป็นยุติธรรมไม่ ให้ยกเสีย” และให้ประกาศในพระราชบัญญัติฟัวขายเมีย จ.ศ. 1229 (พ.ศ. 2410) ว่าฟัวจะขายเมีย (ที่มีโซ่เมียทาส) ได้ก็ต่อเมื่อเมียยอมให้ขาย โดยลงลายมือเมียไว้เป็นหลักฐานและให้มีพยานรู้เห็นด้วย การแก้ไขครั้งนั้นถือได้ว่าให้ผู้หญิงสามารถกำหนดชีวิตของตนได้ในระดับหนึ่ง (วารุณี, 2545 : 183-184)

อาจกล่าวได้ว่าในกระบวนการสื่อสารตั้งแต่อดีต ซึ่งฐานะของผู้หญิงเดิมที่จะถูกกำหนดให้มีสถานะเพียงอย่างเดียวคือการเป็นผู้รับสารที่ไม่มีอิสระในการเลือกรับสาร เพราะสารเหล่านั้นส่วนมากเป็นคำสั่งสอนข้อห้ามและข้อปฏิบัติเพื่อให้ถึงพร้อมซึ่งการเป็นกุลสตรี ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิ์โต้แย้งหรือขัดขืนมีหน้าที่เพียงทำตามเท่านั้น หลังจากเหตุการณ์การต่อสู้ของผู้หญิงทั้งสองครั้งนั้นได้มีการ

เปลี่ยนแปลงทางสังคมอื่นๆ ที่มีความสำคัญและได้ก่อให้เกิดการเรียกร้องสิทธิต่างๆ ของผู้หญิงเป็นที่รับรู้มากขึ้นและได้กลายเป็นขบวนการทางสังคมในเวลาต่อมา การได้รับการศึกษาจากระบบโรงเรียนซึ่งหลักสูตรอิงอยู่กับการศึกษาแบบตะวันตก ทำให้ผู้หญิงชนชั้นกลางในยุคสมัยนั้นมีข้อเรียกร้องที่คล้ายคลึงกับการเรียกร้องของนักสตรีนิยมชาวตะวันตกในยุคแรกเริ่มอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องการศึกษารวมทั้งเหตุผลที่นำมากล่าวอ้างเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศและการประกอบอาชีพนอกบ้านอาจกล่าวได้ว่าผู้หญิงเหล่านั้นได้รับอิทธิพลทางความคิดสตรีนิยมตะวันตก

แต่ในขณะเดียวกันต้องไม่ลืมว่าการที่ผู้หญิงสามารถอ่านออกเขียนได้ ทำให้ผู้หญิงเปลี่ยนบทบาทกลายเป็นผู้ส่งสารมีโอกาสรับรู้ถึงความเป็นไปต่าง ๆ นอกบ้านมากขึ้นมีประสบการณ์และมุมมองที่กว้างขึ้นมีโอกาสได้คิดเรื่องทีนอกเหนือจากเรื่องครอบครัว มีโอกาสเลือกสิ่งทีตนเองต้องการรวมทั้งสามารถเขียนเพื่อแสดงถึงความต้องการของคนต่อสาธารณชนมากขึ้น ซึ่งเป็นการถ่ายทอดและเผยแพร่ความคิดทัศนคติของผู้หญิง เพื่อให้เกิดการยอมรับผู้หญิงในฐานะอื่นที่ไม่ใช่เฉพาะฐานะภรรยาเพียงอย่างเดียว

จิตราภรณ์ วันสพงศ์ (อ้างใน ภทรพร, 2538) ซึ่งมองประเด็นผู้หญิงกับครอบครัวนั้น ได้ชี้ให้เห็นว่าสถานภาพของผู้หญิงที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น แท้จริงแล้วยังมีเงาแห่งความเหลื่อมล้ำในครอบครัวอยู่ พร้อมทั้งยกตัวอย่างผู้หญิงที่เป็นเหยื่อแห่งความรุนแรงจากผู้ชายในครอบครัวทั้งทางกายและจิตใจให้เห็นเป็นหลักฐานประกอบ นอกจากนี้ยังสรุปมุมมองของเธอว่าแม้สภาพเศรษฐกิจสังคมจะรุดหน้าแต่สถานภาพของผู้หญิงกลับถดถอย และความก้าวหน้าของเศรษฐกิจและสังคมกลับกลายเป็นพันธนาการร้อยรัดผู้หญิงหนาแน่นยิ่งขึ้น เนื่องจากสังคมยังคงดำรงวัฒนธรรมความคิดแบบเก่า ๆ เรื่องอำนาจเหนือกว่าของผู้ชายไว้อย่างครบถ้วนทำให้สถานภาพ “แม่และเมีย” ยังก้าวหน้าไม่ถึงไหน

นอกจากนี้ สุกัญญา หาญตระกูล ยังได้ชี้ให้เห็นบทความว่าด้วยการกระจายอำนาจทางเพศของเธอว่า สตรีเพศในสังคมไทยระบอบศักดินาถูกกำหนดให้อยู่ในรูปแบบการประเวณีที่ชายกำหนดไว้เป็นทางเลือกสองแพร่งเท่านั้นคือสถาบันเมียและสถาบันโสเภณี ซึ่งในสังคมปัจจุบันก็ได้พัฒนารูปแบบอย่างไม่หยุดยั้ง เช่น จากเมียสามประเภทที่ถูกต้องตามกฎหมายมาเป็นเมียหลวง เมียน้อย เมียเก็บ เมียเช่าและจากโสเภณีก็มาเป็นหญิงโรงนวด อะโกโก้ นางโทรศัพท์ ฯลฯ สุกัญญา จึงเสนอแนะว่าการที่ผู้หญิงจะมีบทบาทเป็นผู้กระทำร่วมกำหนดเงื่อนไข ในแต่ละสถานการณ์ของความสัมพันธ์ระหว่างเพศเท่านั้น จึงจะสามารถเพิ่มทางเลือกให้แก่ตนเองนอกเหนือไปจากทางเลือกสองแพร่งแบบเดิมและเป็นหน้าที่ของผู้หญิงโดยตรงที่จะต้องเป็นผู้เรียกร้อง และกระทำให้เกิดทางเลือกใหม่ด้วยตัวเอง โดยต้องทำตนให้เป็นอิสระกระจายอำนาจทางเพศออกจากผู้ชายที่เป็น “ศูนย์กลาง” ให้กลายเป็น “ศูนย์กลาง” โดยแท้จริงเหมือนกับที่ มิเชล ฟูโกต์ กล่าวไว้ให้เรามองการต่อต้านอำนาจเสียใหม่ว่าที่แท้แล้ว

มันเป็นส่วนหนึ่งของตรรกะของอำนาจ ที่ใดมีอำนาจที่นั่นก็ย่อมมีการต่อต้าน สุกัญญา ยังได้ย้าถึงการกระจายอำนาจทางเพศ โดยถือว่าเพศเป็นปัจจัยตัวแปรที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในสิทธิเสมอภาคระหว่างบุคคลกับบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันครอบครัวอันเป็นหน่วยหนึ่งในสังคม

เท่าที่ผ่านมาสังคมไทยได้ให้ความสนใจต่อบทบาทของผู้หญิงมากขึ้น ดังที่มีให้เห็นได้จากสังคมไทยก็มีประวัติการต่อสู้เพื่อสถานะที่ดีขึ้นของผู้หญิงอยู่ไม่ใช่น้อย กระแสการเคลื่อนไหวของผู้หญิงที่เน้นความต้องการมีสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างเพศในทางกฎหมาย มีโอกาสที่เท่าเทียมในการได้รับการศึกษาในแง่สิทธิทางการเมืองและในส่วนของหน้าที่การงาน อีกทั้งมีความพยายามที่จะหาองค์ความรู้เกี่ยวกับผู้หญิงที่เป็นของตนเองอยู่ มีกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสตรีจำนวนไม่น้อยหรือเกิดขบวนการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้หญิงไทย โดยมีออกมาให้เห็นในรูปแบบต่าง ๆ อย่างในงานวรรณกรรมที่ผลิตขึ้นให้เห็นมากมายโดยผู้หญิง ซึ่งภายใต้กระบวนการเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของผู้หญิงไทยที่ออกมาเรียกร้องเพื่อสิทธิของตนเอง แม้จะเป็นการเรียกร้องในฐานะปัจเจกบุคคล ซึ่งถือว่าเป็นการต่อสู้ที่มีฐานความคิดแนวเสรีนิยม (ชลิตาภรณ์, 2539) คือต่อสู้ในระดับสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน

กริมชอว์ (Grimshaw) (1986) (วารุณี, 2545 : 3) มองว่า เป็นความเชื่อที่ว่าผู้หญิงถูกปฏิบัติอย่างเลวร้าย และพวกเธอได้รับความทุกข์ทรมานจากระบบสังคมที่ไม่เป็นธรรมจากการเป็นเพศหญิง และจำเป็นต้องมีการทำอะไรบางอย่างเพื่อแก้ไขสิ่งที่เป็นอย่างนี้ แม้ในปัจจุบันได้มีการแก้ไขกฎหมายครอบครัวและกฎหมายอื่นๆ ให้เป็นธรรมแก่ผู้หญิงขึ้นบ้าง การควบคุมผู้หญิงด้วยจารีตและกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมต่าง ๆ ซึ่งส่งผ่านจากคนชั้นสูงสู่ส่วนล่างก็ยังคงดำรงอยู่ ที่สำคัญที่สุดก็คือทัศนคติที่เห็นผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศซึ่งได้แพร่กระจายและครอบงำสังคมฝั่งรากลึกจนยากจะแก้ไข โดยที่ผู้หญิงมีศักยภาพพิเศษคือสามารถอุ้มท้องและให้กำเนิดทารกได้ แต่ความสามารถนี้กลายเป็นเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงตกเป็นฝ่าย “ ถูกกระทำ” ในสังคมชายเป็นใหญ่ที่สืบเนื่องมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ถึงแม้จะเป็นจริงว่าการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงโดยผู้ชาย มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นตลอดเวลา เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดกรอบและจัดวางให้ผู้หญิงมีสถานภาพทางสังคมในระดับหนึ่ง การนิยามว่าผู้หญิงเป็นเหยื่อตลอดกาลเป็นการจัดให้ผู้หญิงอยู่ในสถานะของ “ผู้ถูกกระทำ - ผู้ต้องปกป้องตัวเอง” และกำหนดให้ผู้ชายเป็น “ผู้กระทำ - ผู้ซึ่งสืบสานความรุนแรง” และกำหนดให้สังคมประกอบด้วยกลุ่มไร้อำนาจ (หมายถึงผู้หญิง) และกลุ่มมีอำนาจ (หมายถึงผู้ชาย) (สุชาดา, 2547 : 36)

ดังที่จูเลียต มิตเชล (Juliet Mitchell) (อ้างในวารุณี, 2545 : 121) เสนอว่า ในประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของมนุษยชาติ ผู้หญิงถูกเปรียบเสมือนวัตถุทางเพศ วัฒนธรรมที่ผูกติดอยู่กับคามารมณ์ที่ผ่านมาได้สร้างความเลวร้ายต่อความเป็นตัวของตัวเองของผู้หญิง และก่อให้เกิดรูปแบบ

การกดขี่ผู้หญิงอย่างที่สุด นอกจากนั้นความเป็นมาในเรื่องเพศภาวะในสังคมจนถึงปัจจุบันเมื่อผนวกรวมกับความเสื่อมโทรมทางสังคมวัฒนธรรม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี นวัตกรรมต่าง ๆ ทำให้สังคมไทยกำลังเปลี่ยนมุมมองเรื่องเพศภาวะตามการเปลี่ยนแปลงในสังคมอีกครั้ง

กล่าวโดยรวมคือความแตกต่างระหว่างเพศที่เข้าใจกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบทบาทที่สำคัญหรือบุคลิกลักษณะมีรากฐานมาจากวัฒนธรรมมากกว่าชีวภาพวัฒนธรรมดังกล่าวคือวัฒนธรรมระบบชายเป็นใหญ่และถ้าเมื่อใดที่ผู้หญิงไม่ปฏิบัติตามลักษณะ“ความเป็นหญิง” เธอจะถูกทำร้ายในลักษณะต่าง ๆ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ เกท มิลเลท (เพ็งอ้าง) เสนอคือต้นเหตุของการกดขี่อยู่ที่ระบบชายเป็นใหญ่ ลูซ อีริกาเรย์ (Luce Irigaray) (เพ็งอ้าง : 158)เชื่อว่าภายในโครงสร้างอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่นี้มีพื้นที่ชายขอบเหลืออยู่พอที่ผู้หญิงสามารถทำให้ตัวเองมีความหมายขึ้นมาได้บ้าง โดยที่ผู้หญิงต้องให้ความสนใจต่อธรรมชาติของภาษาผู้หญิง ต้องกล้าพูดในฐานะเป็นผู้กระทำกล้าพูดในสิ่งที่ตัวเองคิด และต้องไม่หลบเลี่ยงที่จะพูดและรับผิดชอบกับคำพูดของตน

มีนักเขียนหญิงกลุ่มหนึ่งที่เขียนถึงเรื่องราวทางเพศ สุกัญญา หาญตระกูล (อ้างอิงใน ปอรัส บุญศรีโรจน์, 2539 : 10) ได้แปลและอธิบายในเอกสาร “สู่ศาสตร์แห่งวิธีการศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิง” ว่าการเขียนหนังสือคือการทำงานไม่ใช่การอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่เป็นการปลดปล่อยตัวเองประกาศให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการจุดไฟแห่งการรวมตัวของสตรีที่ทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับเธอให้เข้าใจเห็นใจและรวมตัวกันเพื่อต่อต้านการเอารัดเอาเปรียบในสังคม อันเกิดจากการเลือกปฏิบัติทางเพศและทัศนคติเก่าๆ ที่มีต่อเพศ

อย่างไรก็ดี “เรื่องเพศ” เมื่อถูกใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมผู้หญิงเป็นบรรทัดฐานในการจัดระเบียบให้สังคม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าทุก ๆ ครั้งที่เรื่องเพศถูกกล่าวถึงหรือถูกเปิดเผยขึ้นนั้นหมายถึงความกล้าที่จะปฏิบัติในเรื่องเพศกล้าที่จะออกนอกกรอบของสังคม เป็นการขบถอย่างหนึ่งที่ตัดโซ่ตรวนชีวิตเราไปอย่างกล้าหาญซึ่งเป็นก้าวแรกอันนำไปสู่การปฏิบัติอื่น ๆ ทั้งหมด ดังนั้นเมื่อมิติทางสังคมของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปทั้งเพศหญิงและเพศชาย พฤติกรรมในการรับรู้และยอมรับเรื่องราวต่างๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของโลก

เมื่อผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง ลุกขึ้นมาเขียนงานที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในเรื่องทางเพศมาเกี่ยวข้องกับต้องถือว่าเป็นความกล้าหาญเป็นอย่างยิ่ง ที่กล้าออกมาเปิดเผยรูปแบบความสัมพันธ์ในเรื่องทางเพศซึ่งถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวด้วย เนื่องจากค่านิยมที่ถูกปลูกฝังกันมาหลายชั่วอายุคนพบว่าเพศหญิงไม่ควรแม้แต่จะคิดถึงเรื่องเพศหรือการมีสัมพันธ์ทางเพศ เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องปกปิดเป็นเรื่องไม่งามหรือแม้แต่จะแสดงความรู้สึกได้อย่างโจ่งแจ้ง (เพ็งอ้าง : 17) และกล้าที่จะโต้แย้งหรือออกมายอมรับ

ว่าตนเองนั้น โง่ถูกหลอกเหมือนเขียนออกมาเพื่อประจานตนเองก็ว่าได้ อีกทั้งใช้ชื่อจริง ๆ เป็นนามปากกาพร้อมกับมีภาพของผู้เขียนขึ้นปกหนังสือในการแสดงตัวอีกด้วย

นักเขียนสตรีเหล่านี้เป็นเสมือนกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลง ที่พยายามทำให้ความเท่าเทียมกันของเพศหญิงและเพศชายเกิดขึ้น และเป็นที่ยอมรับในสังคมการแสดงออกทางเอกสารหรืองานเขียนต่าง ๆ สะท้อนถึงความต้องการรวมตัวกันของผู้หญิง บนพื้นฐานของความเป็นเพศเดียวกันที่มีความทุกข์ยากและถูกกดขี่ข่มเหงโดยผู้ชายความรู้สึกเช่นนี้คงไม่สามารถเกิดขึ้นเพียงเพราะทำตามอย่างสตรีตะวันตก แต่คงมีประสบการณ์บางอย่างในกลุ่มผู้หญิงที่สามารถทำให้พวกเธอมารวมตัวกันเพื่อแก้ไขสิ่งที่พวกเธอเห็นว่าไม่เป็นธรรมทางเพศ แม้จะไม่สามารถพูดได้ว่าพวกเธอเหล่านั้นเป็นผู้หญิงส่วนใหญ่ของประเทศแต่ข้ออ้างนี้คงไม่สามารถนำมากล่าวเช่นกันว่าประสบการณ์ร่วมที่ไม่น่าพอใจเหล่านั้น ไม่ใช่เรื่องจริงที่เกิดขึ้นอย่างน้อยกับผู้หญิงไทยกลุ่มหนึ่ง (วารุณี, 2545 : 189-190)

“..ถ้ามีผู้ชายแล้ว ๆ (ไม่ว่าจะเลวแบบไหน) ผู้หญิงเราก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะทำร้ายตัวเองด้วยการยอมรับความระยำของเขา ขอบอกเลยว่า อยู่คนเดียวยังดีกว่าอยู่กับผู้ชายเห็นแก่ตัว และไม่รับผิดชอบ..”¹

“..เห็นแล้วก็ปลงว่า ทำไมสังคมเดี๋ยวนี้ ผู้ชายเลวๆ จึงเยอะ หรือว่าผู้หญิงมีเยอะกว่าผู้ชาย พวกผู้ชายเลยคิดว่าเพศตัวเองวิเศษ ทำตัวเป็นสัตว์สังคม ที่คอยตอดต้อนผู้หญิงให้เป็นเหยื่ออย่างสบายใจเฉิบ สังเกตไหม หน้าตาเหย่ ๆ อุบาทว์ นิสัยเลวๆ แต่ถ้าการมดีมาเอาอกเอาใจ ต่อยๆ หนอยๆ ก็จับหญิงติดเกือบทุกราย..”²

ดังนั้นการทำความเข้าใจสังคมโดยพิจารณาถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมจะมีส่วนช่วยในการอธิบายปรากฏการณ์สังคมในด้านต่างๆ ได้สมบูรณ์ขึ้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่สังคมควรทำความเข้าใจต่อบทบาทในเรื่องเพศสภาวะในสังคมไทยร่วมสมัย ว่ามีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้างจากอดีตที่ผ่านมา เนื่องจากในปัจจุบันนี้ ได้มีผลงานเขียนของสตรีที่เรียกได้ว่าเป็นนักเขียนอิสระทำการเขียนหนังสือที่เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กออกมามากมาย โดยส่วนใหญ่

¹ กมลชนก ปานใจ. “ทั้งมันชะผู้ชายพรรคนี”, หน้า 22. กรุงเทพฯ : บริษัท ฐานการพิมพ์จำกัด, ____.

² นังอา. “เซดปลอดผู้ชายต่ำถุย”, หน้า 12. กรุงเทพฯ : เนชั่นบุ๊คส์, 2548.

จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกในเรื่องรูปแบบความรักความสัมพันธ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของเพศหญิงที่มีต่อเพศชาย ที่ถ่ายทอดออกมาจากประสบการณ์จริงและจากบุคคลใกล้ชิดตัวและมักเป็นเรื่องที่ออกมา “แฉ” ถึงการแสดงออกทางด้านรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายที่นักเขียนสตรีเหล่านี้เขียนออกมาได้สะใจมีทั้งแนะนำกลเม็ดการรู้เท่าทันผู้ชาย แก่เผด็จชายหรือไม่ก็เป็นเรื่องก่นด่าเพศชายว่ามักง่าย เอาแต่ได้ โหดร้าย เห็นแก่ตัว แล้วสรุปว่าผู้ชายเลวหมด

ผู้วิจัยจึงมีความสงสัยว่า ปรากฏการณ์ทางด้านเพศสภาวะและเพศวิถีในสังคมไทยทุกวันนี้ เกิดอะไรขึ้นสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยต่างจากสมัยก่อนเพียงใด ทั้งนี้เนื่องจากวรรณกรรมร่วมสมัยเป็นผลงานการสร้างสรรค์ของมนุษย์ วรรณกรรมและมนุษย์ต่างเป็นผลผลิตของสังคมเราจึงสามารถศึกษาสังคมได้จากวรรณกรรม เพราะงานวรรณกรรมเป็นสื่ออีกชนิดหนึ่งที่เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิตซึ่งเป็นการสะท้อนความคิดผ่านทางตัวอักษร ดังนั้นงานวรรณกรรมจึงมีหน้าที่สะท้อนสิ่งที่มีอยู่ในสังคมให้คนในสังคมได้รับรู้ว่าสังคมเป็นอย่างไร อันสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าหรือค่านิยมในเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศที่กำลังเกิดเป็นกระแสขึ้นมาในสังคมไทยขณะนี้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาทศนคติ ความคิด ค่านิยมทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์ของนักเขียนสตรีเหล่านี้ผ่านทางงานวรรณกรรมไทยร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์ ว่าเพราะเหตุใดเธอจึงกล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยประสบการณ์ส่วนตัวอย่างโจ่งแจ้งผ่านทางตัวอักษรออกไปสู่สาธารณชนและยังรวมไปถึงเรื่องของกรรมสัมพันธ์อีกด้วย และศึกษาภาพสะท้อนของสังคมไทยที่ปรากฏในงานเขียนเพื่อจะได้ทราบถึงปรากฏการณ์ทางด้านเพศสภาวะและเพศวิถีในปัจจุบัน รวมถึงรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถ่ายทอดหรือวิพากษ์วิจารณ์ต่อเพศชาย ผู้วิจัยจึงอยากศึกษาปรากฏการณ์เหล่านี้

1.2 ปัญหาวิจัย

งานเขียนเกี่ยวกับการ “แฉผู้ชาย” ได้สะท้อนปรากฏการณ์ทางด้านเพศสภาวะและเพศวิถีของผู้หญิงในสังคมไทยอย่างไร

1.3 สมมติฐานในการศึกษา

วรรณกรรมแนว “แฉผู้ชาย” เป็นสื่อที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อโต้แย้งค่านิยมความเชื่อของสังคมเกี่ยวกับเพศสภาวะและเพศวิถีของผู้หญิงในสังคมไทยผ่านมุมมองของนักเขียน

1.4 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการใช้ภาษาของนักเขียนสตรีร่วมสมัยที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในวรรณกรรมไทยร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์
2. เพื่อวิเคราะห์ความคิด ค่านิยม และทัศนคติของนักเขียนสตรีร่วมสมัยที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในวรรณกรรมไทยร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์
3. เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนทางด้านความรักความสัมพันธ์ของสังคมไทยที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในวรรณกรรมไทยร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์

1.5 แผนดำเนินการ ขอบเขตและวิธีการวิจัย

1.5.1 แผนดำเนินการ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) มีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยทางด้านต่อไปนี้
  - 1.1 เอกสารและงานวรรณกรรมสตรีในต่างประเทศและในประเทศไทย
  - 1.2 เอกสารและงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในต่างประเทศและในประเทศไทย
2. ศึกษาวิเคราะห์จากงานวรรณกรรมสตรีร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์
  - 2.1 ศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชาย ทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์
  - 2.2 วิเคราะห์ความคิด ค่านิยมและทัศนคติของนักเขียนสตรีที่ปรากฏในงานเขียนเพื่อวิเคราะห์ว่านักเขียนมีมุมมองเกี่ยวกับเรื่องเพศสภาวะและเพศวิถีในสังคมไทยปัจจุบันอย่างไร โดยศึกษาด้านผู้หญิงกับความคิดค่านิยมและทัศนคติที่มีต่อความรักความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย
  - 2.3 วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรีด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์
    - 2.3.1 ผู้หญิงกับพื้นที่การงาน
    - 2.3.2 ผู้หญิงกับการเป็นวัตถุทางเพศ
    - 2.3.3 ผู้หญิงกับร่างกาย
    - 2.3.4 ผู้หญิงกับพรหมจรรย์

1.5.2 ขอบเขตของการวิจัย

งานศึกษาวิจัยชิ้นนี้ เป็นการวิเคราะห์การวิจารณ์เชิงเสียดสีผู้ชายของนักเขียนหญิงในสื่อวรรณกรรมร่วมสมัยด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของนักเขียนสตรี เพื่อวิเคราะห์ความคิด ค่านิยมและทัศนคติของนักเขียนสตรี และวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยที่ปรากฏในงานเขียนสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในพ็อกเก็ตบุ๊คส์ ว่าเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับประเด็นทางสังคมอื่น (ได้แก่ พื้นที่การทำงาน การเป็นวัตถุทางเพศ ร่างกายและพรหมจรรย์) โดยการวิเคราะห์จากงานเขียนสตรีทั้งหมด 5 เล่มโดยใช้แนวคิดสัญวิทยา และแนวคิดสตรีนิยม

ในแนวทางการศึกษาทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ เหล่านี้จะถูกนำมาใช้เป็นกรอบและแนวทางสำคัญในการศึกษาโดยใช้ทฤษฎีสัญศาสตร์ (semiotics) มาใช้ในการพิจารณาลำดับแรกในส่วนของรูปแบบการใช้ภาษา เนื่องจากเป็นการวิเคราะห์ที่แสดงให้เห็นถึงการทำงานในรูปของความหมายภายในตัวบทวรรณกรรมได้อย่างชัดเจน และเนื่องจากประเด็นของผู้หญิงถูกจัดวางเป็นศูนย์กลางในการศึกษาจึงมีความจำเป็นยิ่งที่จะต้องกล่าวถึงมุมมองของสตรีนิยม (feminism) เป็นสำคัญ

เริ่มจากการทบทวนความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรี และตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย เพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพลของงานเขียนแนวสตรีนิยมที่มีต่อนักเขียนสตรีในประเทศไทย และเพื่อให้ทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาในงานเขียนผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการใช้ภาษาในงานของนักเขียนหญิง

ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์งานเขียนของนักเขียนสตรีร่วมสมัยประเภทพ็อกเก็ตบุ๊คส์เกี่ยวกับการแฉผู้ชายในสังคม และเนื่องจากนักเขียนสตรีบางคนมีงานเขียนประเภทนี้ออกมาอย่างต่อเนื่องบางคนก็เพิ่งมีผลงานรวมเล่มออกมาเผยแพร่เป็นเล่มแรก ดังนั้นในการศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนและใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกนักเขียนดังนี้

1. ศึกษางานเขียนของสตรีไทยเท่านั้น
2. ผลงานอย่างน้อยต้องตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นไป
3. ในเรื่องที่เขียนนั้นจะต้องเขียนถึงรูปแบบของความรักความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงกับเพศชายอย่างชัดเจน
4. ในเรื่องที่เขียนนั้นจะต้องมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเปิดโปง ประณาม ตำว่า นิินทา หรือแสดงให้เห็นถึงการมีอคติกับเพศชาย

อาศัยเกณฑ์ทั้ง 4 ข้อที่กล่าวมาจึงได้ศึกษางานเขียนดังต่อไปนี้

1. ผู้หญิงโศคร้ายกับผู้ชายसारเลว
2. ผู้ชายไม่ใช่เทวดา

3. ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้
4. เขตปลอดผู้ชายเต่าอุย
5. แก่เฒ่าผู้ชาย

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงรูปแบบการใช้ภาษาของนักเขียนสตรีร่วมสมัย ที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในพ็อกเก็ตบุคส์

1.6.2 ทำให้ทราบถึงความคิด ค่านิยม และทัศนคติของนักเขียนสตรีร่วมสมัยที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในพ็อกเก็ตบุคส์

1.6.3 ทำให้ทราบถึงภาพสะท้อนทางด้านความรักความสัมพันธ์ของสังคมไทยที่ปรากฏในงานเขียนของนักเขียนสตรีร่วมสมัยเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในพ็อกเก็ตบุคส์

1.6.4 ทำให้ทราบถึงเพศภาวะและเพศวิถีของผู้หญิงในสังคมปัจจุบันที่นำเสนอผ่านพ็อกเก็ตบุคส์

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานศึกษาประเด็น ‘ผู้หญิง’ ในสังคมไทยและในวรรณกรรมไทย ได้มีการศึกษากันมาแล้วมากพอสมควร สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

วีรวรรณ สุขสำราญ ทำการศึกษาเรื่องสถานภาพสตรีไทยในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน (2497-2530) ปี 2533 เป็นการวิเคราะห์สถานภาพสตรีในสังคมไทยที่ปรากฏในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน ในช่วงระยะเวลา 2497-2530 โดยศึกษาจากงานทั้งสิ้น 70 เรื่อง โดยศึกษาถึงสถานภาพและบทบาทของสตรีทั้งในสังคมและในนวนิยาย เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของนวนิยายกับสังคมซึ่งจากการศึกษานวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ในช่วงเวลาดังกล่าวพบว่าสถานภาพของสตรีเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ จากที่เคยมีหน้าที่สำคัญคือการเป็นแม่บ้านแม่เรือนก็เริ่มมีการศึกษาสูงขึ้นและมีบทบาททางเศรษฐกิจ และช่วงปี 2522-2530 บทบาทสตรีก็หลากหลายขึ้นทั้งอาชีพ บทบาททางสังคมและด้านอื่น ๆ ภาพสะท้อนสตรีในยุคนี้แสดงถึงสถานภาพที่ใกล้เคียงกับบุรุษทั้งในด้านการศึกษาอาชีพและสังคม

นอกจากนี้ ปรณส นุญศรีโรจน์ ก็ได้ทำการวิเคราะห์นักเขียนสตรีกับงานเขียนเรื่องทางเพศ (2539) เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของนักเขียนที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลงานของนักเขียนสตรีที่เขียนเรื่องเพศ และวิเคราะห์ปฏิกิริยาของผู้อ่านที่มีต่อผลงานและนักเขียน

สตรีที่นำเสนอเรื่องเพศ โดยการสัมภาษณ์และศึกษาผลงานของนักเขียนสตรี 3 คนที่เขียนเรื่องเพศ คือ ม.ล. เบญจมาศ ชุมสาย สุจินดา ชันตยาलगด และ กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนตัวมีอิทธิพลต่อทัศนคติทางเพศของนักเขียนทั้ง 3 คน โดยที่ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ทัศนคติของนักเขียนแต่ละคนแตกต่างกัน ดังนี้ ม.ล. เบญจมาศ ชุมสาย ต้องการขยายสิทธิในการรับรู้เรื่องเพศแก่ผู้อ่านและให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา แต่ยังมียึดถือค่านิยมและความเชื่อดั้งเดิมของสตรีไทยเกี่ยวกับสิทธิสตรี กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ต้องการขยายสิทธิในการแสวงหาประสบการณ์เรื่องเพศ สุจินดา ชันตยาलगด ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมที่เพศชายมีความสำคัญเหนือเพศหญิง ผู้อ่านที่สำรวจมีปฏิกิริยาต่องานเขียนของนักเขียนแต่ละคนแตกต่างกันตามความเข้มข้นของการแสดงทัศนคติด้านเพศในงานเขียน

สายสมร เฉยตรงการ (2528) ได้ทำการศึกษาสถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทย (ในช่วงปี.ศ.2475-2493) ในนวนิยายของดอกไม้สดและก.สุรางคนางค์ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาวิเคราะห์ที่ศึกษาสถานภาพทางสังคมของสตรีในช่วงเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 เป็นต้นมา โดยแยกให้เป็นสถานภาพทางครอบครัวของผู้หญิง สถานภาพทางการศึกษา ซึ่งมีผลทำให้ผู้หญิงมีสถานะที่แตกต่างกับผู้ชายอย่างมากรวมทั้งสถานภาพทางสังคมของผู้หญิงในชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง

อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี (2533) ได้ศึกษาคอลัมภ์ตอบปัญหาชีวิตในการสะท้อนบทบาทและสถานภาพของสตรีไทย ผลการศึกษาพบว่าสำหรับในด้านความรักพบว่าสตรีมีอิสระในการแสดงความรักต่อเพศตรงข้ามมากขึ้น แต่ก็ยังมีสตรีบางกลุ่มที่ยังยึดติดกับค่านิยมเรื่อง “กุลสตรี” และ “พรหมจารี” ทำให้สตรีต้องสับสนในพฤติกรรมของตนกับค่านิยมที่ได้รับการสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก

ภัทรพร หงษ์ทอง (2538) ทำการศึกษาแนวคิดสตรีนิยม ในนวนิยายของทมยันตีระหว่าง พ.ศ. 2506-2534 เพื่อวิเคราะห์นวนิยายของทมยันตี โดยยึดกรอบแนวคิดสตรีนิยมเป็นทฤษฎีวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าวรรณกรรมหรือนวนิยายของทมยันตี มีลักษณะเป็นวรรณกรรมสตรีและทมยันตีเป็นนักเขียนสตรีไทยที่มีพัฒนาการทางความคิดเพื่อสิทธิสตรีอย่างชัดเจน ผลการวิเคราะห์พบว่านวนิยายของทมยันตีในช่วงพ.ศ. 2506-2534 มีลักษณะเป็นงานเขียนเกี่ยวกับสตรีที่เขียนขึ้นโดยนักเขียนสตรีมืออาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อสตรีอย่างเด่นชัด โดยการนำเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาสตรีมีแนวเรื่องหลักเกี่ยวกับปัญหาของสตรีในเรื่องชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการเมือง ความคิดเพื่อสิทธิสตรีเป็นอิทธิพลที่ทมยันตีได้รับจากประสบการณ์การรับรู้สภาพความเป็นจริงของสังคมไทย และประสบการณ์จริงในชีวิตของทมยันตีด้านครอบครัวและมีบทบาททางการเมือง

นวนิยายของทมยันตี ยังสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทางความคิดของทมยันตีในการเรียกร้องต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีหรือสิทธิมนุษยชนเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำระหว่างเพศ โดยให้เหตุผลชัดเจนว่า

สตรีถูกเอารัดเอาเปรียบถูกกดขี่จากบุรุษเพศ เพราะสภาพสังคมไทยเป็นสังคมที่ยอมรับอำนาจความเป็นใหญ่ของเพศชาย

นอกจากนี้ยังมีการวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสังคมไทยและวรรณกรรมไทยของ เสนาะ เจริญพร (2546) โดยทำการศึกษาเรื่องภาพเสนอผู้หญิงในวรรณกรรมไทยช่วงทศวรรษ 2530 : วิเคราะห์ความโยงใยกับประเด็นทางสังคม ผลการศึกษาพบว่า มีทั้งด้านที่ประกอบสร้างให้ผู้หญิง “ก้าวหน้า” ทัดเทียมกับผู้ชายในพื้นที่ต่างๆ แต่ขณะเดียวกันก็ถูกคาดหวังให้เป็นเมีย แม่และลูกสาวที่ดีตามความเชื่อแบบปิตาธิปไตย และเมื่อพิจารณาต่อไปในกรอบของวาทกรรมก็พบว่าแรงจุดดึงดูดที่นั่นมาจากปากของปิตาธิปไตย ความย้อนแย้งในตัวเองเช่นนี้จึงเป็นสภาวะเดียวกันกับสังคมไทยโดยรวมในทศวรรษ 2530 ในแง่ที่พยายามแสดงออกถึงความมีโลกทัศน์อันก้าวหน้าตามโลกสมัยใหม่ แต่พร้อมกันนั้นสังคมไทยก็ยังเต็มไปด้วยอคติความเชื่อที่หล่อเลี้ยงด้วยอุดมการณ์อำนาจที่ฝังรากลึกมายาวนาน

1.8 นิยามศัพท์

สตรีนิยม (feminism) หมายถึง แนวคิดที่ศึกษาวิเคราะห์สภาวะในสังคมที่ผู้หญิงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบถูกกดขี่และถูกทำให้ด้อยกว่าผู้ชายโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเปลี่ยนแปลงสภาวะดังกล่าว ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง สภาพความเป็นไปของสังคมไทยที่ปรากฏในงานวรรณกรรมตามขอบเขตของเรื่องที่น่าสนใจ โดยผ่านการนำเสนอของผู้เขียน

เพศสภาวะ เพศสถานะ เพศสภาพ (gender) คือ สภาวะที่แตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายซึ่งมนุษย์ (สังคม) เป็นผู้กำหนด คือคุณสมบัติที่ผันแปรไปตามบริบททางวัฒนธรรมและเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์สามารถเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติทางเพศสภาวะได้ เป็นคำที่นักสตรีนิยมนำมาใช้เพื่อเน้นย้ำให้คนในสังคมสามารถแยกแยะได้ว่า สภาวะทางเพศแบบไหนเป็นสภาวะธรรมชาติ และสภาวะทางเพศแบบใดคือสิ่งประดิษฐ์ของสังคม (social invention)

มิติทางเพศ เพศวิถี (sexuality) หมายถึง ความเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมจิตใจที่เกี่ยวกับ “เพศ” มีลักษณะเป็นนามธรรม ครอบคลุมหลาย ๆ เรื่องเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ อารมณ์ความรู้สึก ความรักใคร่ บทบาททางเพศ การแสดงออกแห่งเพศของตนเองรวมทั้งความสัมพันธ์ทางเพศโดยไม่กำหนดว่าเป็นความสัมพันธ์ลักษณะใดและระหว่างใครกับใคร

ปิตาธิปไตย (patriarchy) หมายถึง วิธีคิดและแบบแผนปฏิบัติอันมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญคุณค่าและอภิสิทธิ์แก่ผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิงอย่างเป็นระบบ เดิมทีคำนี้สื่อความหมายถึง ‘อำนาจของบิดา’ ต่อมาค่อยๆ กลายมาสู่ ‘ระบบชายเป็นใหญ่’ โดยอาศัยอำนาจของบิดาเป็นฐานแก่อำนาจของเพศชายโดยรวม ปิตาธิปไตยเป็นอำนาจในลักษณะที่แฝงเร้นกว่าอำนาจประเภทอื่นๆ

เช่น อำนาจรัฐอำนาจทุนซึ่งปรากฏอย่างเปิดเผยในรูปของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ เพราะคติแบบปีศาจปไตยแทรกซึมอยู่ในอนุตต่าง ๆ ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในชีวิตประจำวัน และมีลักษณะเป็น โครงสร้างครอบคลุมบทบาทพฤติกรรมวิถีคิดทั้งของเพศหญิงเพศชายและอื่นๆ ระบบปีศาจปไตยนี้อาจเรียกได้ว่าระบบชายเป็นใหญ่